

Kartais mums atrodo, kad mes ne tokie, kaip visi, jei imame atidžiau į save pažiūrėti, kaip, kad dabar – advento laike... Nejausdami vieni kitų, manome, kad visiems visada viskas einasi sklandžiai, ramiai, o va, man – kažkaip sudėtingai, ne taip ir vis savaip, net neadventiška, kaip kad REIKĖTŲ...

Labai dažnai tai išgyvenam kaip nepilnavertiškumo jausmą, gėdą ar kaltę, neatitikimą kažkokioms taisyklėms, ar net tokį savotišką vienišumą.

Bet aš manau, kad mes visi esame kažkokie ne tokie! VISIEMS mums taip...

Turbūt mes visi esame nepanašūs, nepavyzdiniai, neatitinkantys ir tu – labai išskirtiniai. Išskirtiniai savu pajautimu ir noru būti kitokiais! Mes, krikščionys, esame labai saviti. Gal įvardina kaip nenormalius... Mes vis kažko siekiame, laukiame, tikimės, vis neatitinkam normalių žmonių gyvenimuose.

Gal kažkas dar bando įsprausti save ir aplinkinius į įvairius standartus, o kažkas jau to nedaro, ir priima savo ypatumus kaip nepakartojamą, kitokio žmogaus (turbūt jau kaip krikščionio) asmenybės kelią, gyvenseną, ir po truputį nurimsta..., priimdamas savo gyvenimą tokį, koks jis yra. Didus, gražus, vienintelis toks, savas... Tada sakome: "Toks gyvenimas." Ir gerai, kad jis toks!

Jei Jums atrodo, kad Jūs ne toks, kaip visi, – DŽIAUKITĖS, kad Jūs pagaliau suradote save. Kad jaučiate save. Kad gyvenate savo, o ne kitų gyvenimą!

Būnant savo kelyje, gyvenant savo nenormalų gyvenimą, visada mes turime galimybę naujai sužinoti, kas mes iš tikrųjų esame, ir – toliau eiti savo keliu.

Ne kiekvienas pasidžiaugiamė savo gyvenimo būdu... Ir tai yra mūsų didelis minusas! Labai! Tiesa yra ta, kad niekas kitas už mus ir negali pasidžiaugti! Nebent einant kartu. Parodžius, pasipasakojus, pakvietus eiti kartu, drauge...

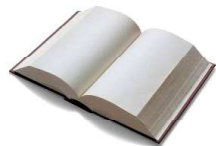


***“Taisykite Viešpačiui kelią!
Ištiesinkite jam takus!
Visi žmonės išvys Dievo išgelbėjimą.”***

(Lk 3, 4. 6)

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 11, 1-10; Ps 71, 1-2. 7-8. 12-13. 17; Rom 15, 4-9



Psalms atliepas

Žydės Jo dienomis teisumas ir visuotinė taika per amžius.

Evangelija pagal Matą (3, 1-12)

Anomis dienomis pasirodė Jonas Krikštytojas. Jis skelbė Judėjos dykumoje: „Atsiverskite, nes prisitartino Dangaus Karalystė.“ O jis buvo tasai, apie kurį pranašas Izaijas yra pasakęs:

Tyruose šaukiančiojo balsas: Taisykite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite jam takus!

Pats Jonas vilkėjo kupranugario vilnų apdaru, o strėnas buvo susijuosęs odiniu diržu. Jo maistas buvo skėriai ir lauko medus.

Tuomet pas jį ėmė rinktis Jeruzalės gyventojai, visa Judėja ir visa Pajordanė. Jie išpažindavo nuodėmes ir buvo jo krikštijami Jordano upėje. Pamatęs daug fariziejų ir sadukiejų, einančių krikštytis, Jonas juos barė:

„Angių išperos, kas jus pamokė bėgti nuo besitartinančios rūstybės? Duokite tikrą atsivertimo vaisių! Ir nemėginkite ramintis: 'Juk mūsų tėvas – Abraomas.' Aš jums sakau, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų akmenų. Štai kirvis jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir įmestas į ugnį.

Aš jus krikštiju vandeniu, kad atsiverstumėte, bet po manęs ateis galingesnis už mane, aš nevertas jam nė kurpių nuauti. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi. Jo rankoje vėtyklė, ir jis išvalys savo kluoną. Kviečius surinks į klėtį, o pelus sudėgins neužgesinama ugnimi.“

Evangelijos komentaras:

Šiandien mūsų skaitoma Evangelija ragina ilgėtis To, kurio veido bruožus užčiuopėme praeito sekmadienio mintyje, kuris mūsų kaip Motinos yra nešiojamas ir gimdomas. Tai – nemenka atsakomybė. Tapti neščiu pačiu Dievumi, Jį nešioti savyje ir Juo apdovanoti kitus, – tai yra didi veikla...

Į istoriją žiūrint, išsiriukuoja ilgas sąrašas pasaulio galingųjų. Be abejo, jie nuveikė daug didžių darbų. Bet Dievo Darbo akivaizdoje jie tampa viso labo „rėmeliais“ Kita vertus, nepaneigiamai ryškėja suvokimas, kad išgelbėtojas ateina „į“ susiskaldžiusią ir trapią pasaulio (ne)tvarką, o ne į kokią nors Jam paruoštą tikrovę...

Advento kelionė, dykumos peizažuose, prie Jordano, pasirodo Jonas – ties ta vieta, kurios neperžengė Mozė, ir kurią anuomet perkirto Jėzus. Dykuma, kurią Jėzus ir Jonas pasirenka, tinkamiausia vieta pašaukimui iširti ir pradėti jį vykdyti. Jonas iš jos šaukia mums... „Paruošk vietą gimusiam Dievo Žodiui...“

Krikštytojas eina nugarą į priekį, žvilgsnį įsmeigęs į Tą, kuris ateina paskui jį. Būtent dėl Ateinančiojo dykuma nėra mirties ar vienišumo vieta. Ji vienintelė savąja tyla pajėgia apkabinti susitikimo ir artumo paslaptį. Tik pačio Dievo prakalbėjimas ir gali pažadinti šį nutilimą, kuriame pradedame girdėti ir regėti. Žodžio dykuma, iš kurios taip sunku nepabėgti, nepasiryžti ir, galiausiai, nepriimti...

Ir šis kasmetinis sugrįžimas į adventinę dykynę tenetampa mums įprastu „pakartojimu“ ar „praleidimu laiko“, kuris visada rizikuoja virsti negyva kopija, keliančia abejones net paties įvykio – Dievo Gimimo tikrumu. Kaip neatidžius mokinius pats Dievas metal iš metų „palieka mus po pamokų“, vėl iš naujo gilintis į Įsikūnijimo paslaptį. Tarsi dykumoje...

Juk tai mes – šiandienė Bažnyčia esame šaukiami praregėti, išgirsti... Izaijo, Jono, dykumos, Jordano ir netgi ano meto silpnųjų ar galingųjų liudijimams. Tenukasa Dievo Dvasia mūsų išdidumo ir tarpusavio nesutarimų kalnus; teužpila sužeisto savęs vertinimo ir bandymų naudotis kitais žmonėmis slėnius. Tebus šio laiko takas mums gal ir vingiuotas ar duobėtas, bet vedantis pas Gimusį ir Esantį, išgirstą ir atpažintą gyvenimo dykumoje. Juk būtent čia ir taip atpažįstame Dievo veidą, balsą... Įsižiūrėkime. Išgirsime.

Adventas. Laukimo laikas

Kas yra adventas? Kiek jis trunka? Kokius liturginius rūbus dėvi kunigai? Kaip prasmingai išgyventi šį liturginį laiką?

Siūlome laikraščio „Avvenire“ atsakymus į šiuos klausimus.

Praėjusį sekmadienį prasidėjo adventas, ypatingas liturginių metų laikas, skirtas pasirėngti Kalėdoms. Pirmąjį advento sekmadienį prasideda liturginiai metai. Bažnyčios liturginiame kalendoriuje yra keturi advento sekmadieniai, tuo tarpu pagal ambraziejišką ritą, kuris tarsi tiltas sieja Rytų ir Vakarų Bažnyčias, adventas prasidėjo jau anksčiau. Tai laikas, skirtas padėti mums pasitikti pas mus ateinančią Viešpatį, vėl naujai pajusti Jį gimusį, švęsti Jo gimimą, pasitikrinti patiems kaip mes trokštame Dievo, žvelgti į priekį ir ruoštis Kristaus sutikimui.

Liturgija

Adventas prasideda pirmaisiais pirmojo advento sekmadienio mišparais ir baigiasi pirmaisiais Kalėdų mišparais. Per adventą liturgijos metu vadovai dėvi violetinės spalvos rūbus. Eucharistijoje negiedama „Gloria“. Vėliau ji iškilmingai skambės Jėzaus Gimimo dienoje.

Advento sekmadieniai vadinami pagal Mišių antifonų pirmąsias frazes. Pirmasis sekmadienis vadinamas „*I tave keliu širdį*“ (*ad te levavi*) (*Ps 25*), antrasis „*Siono tauta*“, trečiasis „*Gaudete*“ – džiaugsmingasis, ketvirtasis „*Rorate*“ – rasokite.

Advento kilmė

Žodis *adventas* kilęs iš lotyniško žodžio „*adventus*“, „*atėjimas*“, kurį galima versti ir „*buvimas*“, „*atvykimas*“. Antikos pasaulyje šis terminas vartotas nurodant svarbaus pareigūno atvykimą, karaliaus ar imperatoriaus vizitą provincijoje. Tačiau galėjo reikšti ir dievybės atėjimą, kurios galingas apsireiškimas švenčiamas kulto metu.

Krikščionys žodį *adventas* ėmė naudoti išreiškdami savo santykį su Kristumi: Jėzus Karalius įžengia į šią vargstančią „provinciją“ žemę, kad aplankytų kiekvieną, jo atėjimo šventėje dalyvauja visi, kurie Jį tiki. Žodžiu adventas norėta iš esmės pasakyti: Dievas čia, jis nepasitraukė iš pasaulio, nepaliko mūsų vienu. Net jei jo negalime matyti ir paliesti, jis yra čia ir ateina aplankyti mūsų įvairiais būdais.

Adventas – tai laukimo, atsivertimo, vilties metas, kaip aiškina liaudies pamaldumo ir liturgijos žinynai. Tai Dievo atėjimo laukimo metas, kai švenčiami du momentai: pirmoji advento laikotarpio dalis kviečia pažadinti šlovingo Kristaus atėjimo laukimą; vėliau, artėjant Kalėdoms, antrasis etapas primena įsikūnijimo slėpinį, ir kviečia priimti Žodį, tapusį Kūnu, vardan visų išganymo. Tai paaiškinama Pirmojo advento sekmadienio maldoje, kuri pradeda Eucharistinę Mišių liturgiją po aukojimo. Čia pabrėžiama, kad Viešpats pirmuoju savo atėjimu, priimdamas mūsų kuklią žmogišką prigimtį, įvykdė senąjį pažadą ir mums atvėrė amžinojo išganymo duris. *Adventas* – atsivertimo laikas, kuriam šio laikotarpio liturgija kviečia pasitelkdama pranašų balsus, ypač – Jono Krikštytojo: „*Atsiverskite*“.

Marija, advento ikona

Adventas liturginiuose metuose yra ypatingai marijinis laikas. Tą aiškiai primena popiežiaus šv. Paulius VI enciklika „*Mariali cultus*“, kurioje sakoma, kad tikintieji, kurie gyvena advento





Adventas

Advento laikotarpyje Bažnyčios liturgija pasipildo vilties maldomis ir spalvomis, adventišku vainiku, *Rarotų* maldavimais (**šios pamaldos Šlienavos bažnyčioje vyksta prieš 9 val. sekmadienio šv. Mišias**), rekolekcijomis.

Tai džiugaus laukimo ir pasiruošimo Šventei laikas. Džiugaus advento!

Kalėdaičiai

Pradėję adventą, prašėme Dievo palaiminimo kalėdaičiams (duonai), kuriais savo šeimose dalinsimės švęsdami Jėzaus gimimo dieną.

Kalėdaičius iki Kūčių dienos galime pasiimti savo bažnyčiose arba pas parapijos kunigus, jų namuose. Jie nėra parduodami. Tai Bažnyčios (Šeimos) dovana mažajai bažnyčiai (šeimai).

“Caritas” akcija

Advento laikotarpis kviečia mus aktyviam laikui! Prisiminti vieni kitus bei visaip kaip parodyti savo gerumą, grožį jiems. Kasmet Lietuvos “Caritas” organizuoja akciją “Gerumas mus vienija”, kurios metu visi Lietuvos žmonės kviečiami susivienyti bendram tikslui ir pasidalinti gerumu su tais, kuriems reikia pagalbos. Ši akcija turi tikslą – mus įpratinti nuolatinei kitam žmogui pagalbai.

Kaip visuomet, įvairiose gerumo akcijose dalyvaudami, būdami dosnūs kitiems, – paaukotus pinigų paskirsime mūsų krašte sunkiau gyvenančioms šeimoms ar konkrečiam žmogui. Su sunkiau gyvenančiais mūsų pasidalinimas gerumu galėtų daugelį kartų vykti, ne tik prieš Kalėdas ar Velykas...

Tad įpraskime pastebėti ir nebūkime abejingas, manančiais, kad kažkas kitas (pvz., seniūnija ar soc. darbuotojai) turi pasirūpinti.



Advento rekolekcijos kartu su Švč. Sakramento adoracija, Šlienavoje

Besiruošdami Šventei, reikalinga stabtelėti, kad susigaudyti, save pajauti, suprasti kam ruošiuosi, kaip turėčiau ruoštis, kaip būtų jauku Dievo Sūnaus Jėzaus gimimą švęsti.

Gruodžio 20 dieną, šeštadienį, tokiam stabtelėjimui ir kviečiame. Šlienavos bažnyčioje, po 10 val. Eucharistijos šventimo iki 13 val., vyks Švč. Sakramento adoracija, kurios metu turėsime galimybę švęsti Susitaikinimo sakramentą (išpažinti) ar pabūti kartu su Dievu.

Visoje ruošoje kažkiek laiko, bent valandėlę, skirkime Tam, kurio gimimą ruošiamės švęsti.

Kalėdinis paštas Šlienavos ir Viršužiglio bažnyčiose

Šlienavos ir Viršužiglio Bažnyčių bendruomenės kviečiame (iki šv. Kalėdų) rašyti laiškus, sveikinimus ne tik Kalėdų Seneliui, bet ir vienas kitam. Bažnyčioje rasite laiškam skirtą dėžutę, taip pat (norintiems parašyti pačioje bažnyčioje) atvirutes, vokus, rašiklius. **Ant voko nepamirškite užrašyti adresato vardo ir pavardės!** Labai gera gauti tikrą laišką... Tad ir rašykime! Laiškus gausime šv. Kalėdų dienoje.



dvasia, apsvarstydami neapsakomą meilę, su kuria Mergelė Marija laukia Sūnaus, yra pakviesti priimti ją kaip pavyzdį ir pasirengti pasitikti ateinantį Išganytoją, budėti maldoje. Tad advento laiko ikona – Mergelė Marija, pasitikinti ir laukianti.

Vatikano radijo informacija

Lapkričio mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Igoris Zenkovas, 65 metų, gyvenęs Šlienavoje.
2. Liubovė Bandzevičienė, 66 metų, gyvenusi Kaune.
3. Rūta Paplauskienė, 56 metų, gyvenusi Vaišvydavoje.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.